

aangevallen heeft. Goeden nacht, Marijtje, ik moet de wacht betrekken."

Hij stond op, gordde het zwaard aan en ging naar buiten. Wat men in de stad omtrent Boisot vermoedde, was waar. „Indien God ons met den eersten springvloed en met den wind, niet genadig is,” schreef hij aan den Prins, „of ons geen andere, nog onbekende middelen aan de hand geeft, zie ik geen kans de stad te ontzetten, en vrees te laat te komen, want zij zal het niet langer kunnen uithouden, daar er hongersnood, pest en tweedracht in heerschen.” Maar onder zijne mannen verflauwde de moed niet. Zij boden zich aan in het geheim dertig of veertig schuiten met mondkost over den dijk van Soeterwoude heen in de stad te voeren. Maar daartoe behoefde het niet te komen. God zou te Zijner tijd uitkomst geven.

Het was geheel donker geworden. Marijtje stak de lamp aan en zat nog geruimen tijd alleen in het vertrek. De nacht was stormachtig en donker, de regen kletterde tegen de vensterruiten. Marijtje dacht aan Cornelis, van wien zij, sedert hij ten tweedemale heengegaan was, niets meer gehoord had. Zou zijn zending hem gelukt zijn of was hij misschien door de Spanjaarden gevangengenomen? Zij huiverde bij deze gedachte en verweet zich hare hardheid jegens hem; maar aanstonds liet zij die gedachten varen en sprak:

„De honger maakt zwak, ik voel het. Lang kan ik het ook niet meer uithouden. O God, doe het water rijzen en zend ons hulp.”

Een zachte tik aan de vensterruit deed haar opschrikken; zij nam de lamp, opende het venster op een kier en lichtte naar buiten; maar de lamp ontviel bijna haar zwakke hand, toen ze in het bleeke gelaat haars broeders staarde.

„Barmhartige God, zijt gij het?” was het eenige, wat zij in het eerst kon uitbrengen. Maar weldra kreeg haar hardheid van gemoed de overhand en vraagde zij op kouden toon: „Wat voert u hierheen? Zijt gij gekomen om te spionneeren en uw vaderstad te verraden? Hoe is het mogelijk, dat gij de wachten verschalkt hebt?”

„Ik bid u, Marijtje, laat mij binnen,” zeide Anton, „mijn wonde brandt en ik ben doornat van den regen.”

„Zeg mij eerst, wat gij hier komt doen,” antwoordde Marijtje, sloot het venster, maar liep aanstonds naar de deur, welke zij opende.

(Wordt vervolgd.)

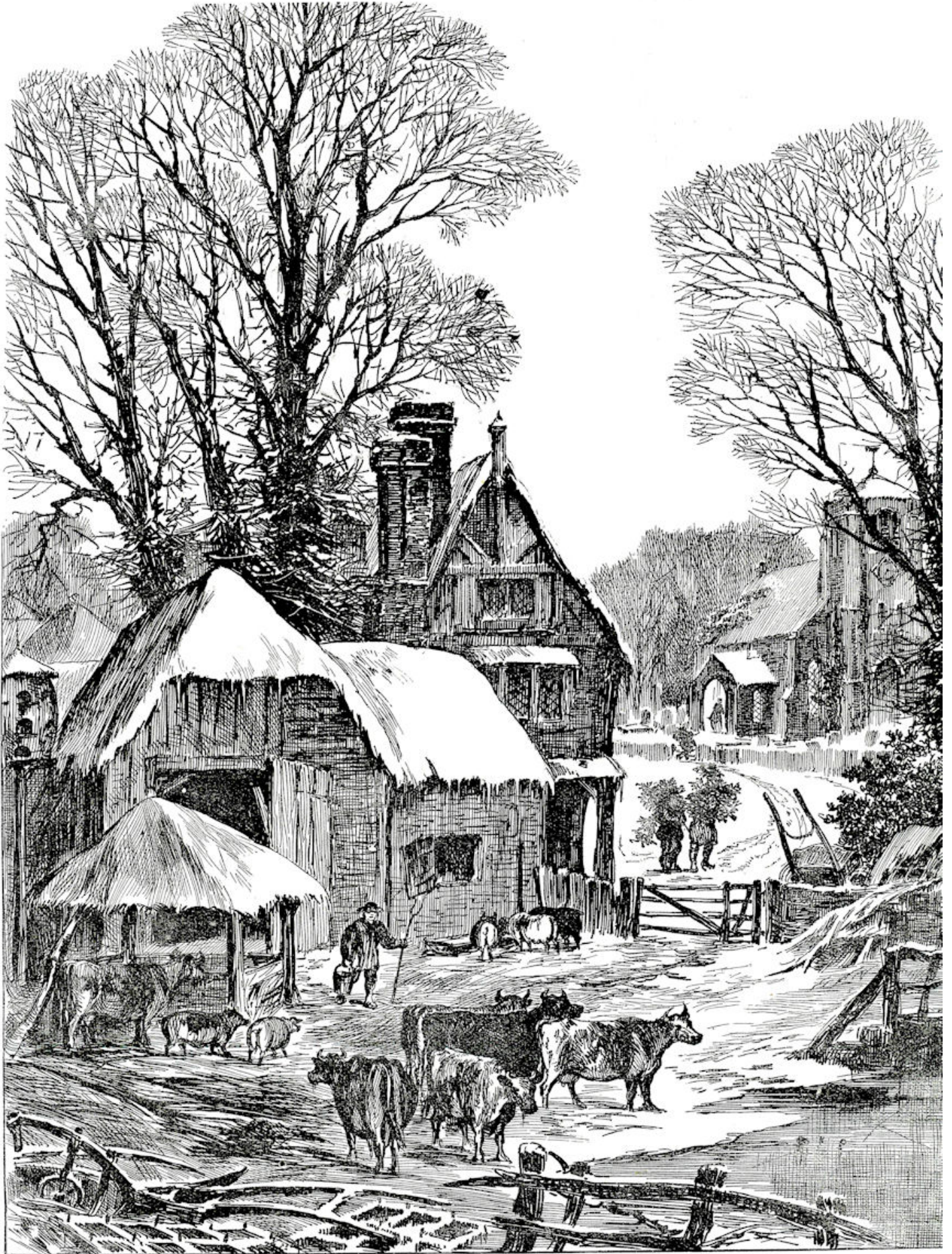
DE WINTER IS VOORBIJ.

(Bij de plaat.)

Die oude man met zijn langen grijzen baard en gerimpeld voorhoofd, hoorbaar aan zijn brommende, fluitende stem, begint toch langzaam af te marcheeren. Het scheen eerst, alsof hij ons maar niet wilde verlaten. Hoe lieflijk scheen de zon reeds in Februari, de leeuwerik fladderde niet meer langs den grond, maar verhief zich zingende in de lucht; gedragen op zijn lange dunne wiken, scheen het alsof deze zanger van de lente reeds den zomer te gemoet vloog. Het geklepper van den ooievaar werd reeds vernomen, en deze trouwe bode van de lieflijke lente was reeds in onze streken aangekomen. Maar ziet, de oude man keerde zich nog eens een paar malen op zijn stoel om. De vriendelijke zonnige dagen werden gevolgd door ruwe, koude sneeuw- en hagelbuien.

Zoo gaat het ook wel in 's menschen leven. Wanneer de zon des voorspoeds haar vriendelijke stralen op 's menschen levenspad doet schijnen en hij niets anders waant dan dat ongestoorde vreugde hem tegenlacht, dan komen dikwerf eensklaps donkere wolken en de ruwe stormwind der beproeving geeselt op vreeselijke wijze zijn leven. Gelukkig wij gaan den zomer te gemoet. Al mogen er ook nog vele donkere sneeuw- en hagelbuien over onze hoofden drijven, en de lucht met een Egyptische duisternis bedekken, de zon blijft, terwijl de wolken, ook de donkerste, verdwijnen. Ten laatste moet de zon zonder wolken worden gezien en de blauwe hemel in al haar glans en luister zich aan het oog vertoonen. Zoo is het in de natuur, zoo is het ook in 's menschen leven. De laatste wolk is de dood.

Na die duisternis komt voor den geloovige de eeuwige dag.

Die hoop moet al ons leed verzachten:
 Komt reisgenooten! 't hoofd omhoog!
 Voor hen, die 't heil des Heeren wachten,
 Zijn bergen vlak en zeeën droog.
 O zaligheid, niet af te meten!
 O vreugd, die alle smart verbant!
 Dáár is de vreemdingschap vergeten;
 En wij, wij zijn in 't vaderland!

Wij zijn in 't vaderland. Daar is het eeuwig lente. Daar worden geen zuchten meer gehoord, ook niet van het schepsel; want daar zal een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zijn, waarop gerechtigheid woont. Daar zal de arme landman zijn koeien niet meer behoeven te drijven in de sneeuw, want daar houdt de drijver op en rusten de vermoeiden van kracht.

Waar nevensgaande plaat ons een beeld geeft van de dagen van sneeuw en ijs in het begin der maand Maart, weten wij toch, dat deze sneeuw- en ijsmassa spoedig zal verdwijnen voor de zonnestralen, want de lente en dan de zomer komt, en dat in de gedaante van het beeld van een lieflijke maagd, met het groen der bloemen in haar haarlokken. Wij begroeten haar met vreugde en zingen met de jeugd: Welkom lieflijke lente!

N.

J. v. 't L.

ZEG DEN KINDEREN ISRAËLS, DAT ZIJ VOORTTREKKEN.

Wij hebben evenzeer als de kinderen Israëls indertijd een beloofd land in te nemen. God beloofde eenmaal aan Israël het land Kanaän en evenzoo, heeft Hij Zijn Zoon Jezus Christus, in wien Hij reeds aan Abraham beloofd had alle volkeren te zegenen, de gansche aarde als zijn eigendom beloofd. En evenzeer als de Heere God Zijn belofte gehouden heeft jegens Israël, evenzoo zal Hij het ook houden tegenover Zijn eeniggeboren Zoon, dien Hij gesteld heeft tot een erfgenaam over alles. Ja, Jezus is Koning, en zijn Koninkrijk is de geheele wereld. „Alle knieën zullen zich voor Hem buigen en alle tong belijden, dat Hij de Heer is.”

Maar nog heeft Hij geen bezit genomen van Zijn rijk. Toen Hij deze aarde verliet,

gaf Hij zijnen jongeren het bevel: Gaat heen in de geheele wereld en verover het aardrijk voor mij. Deze taak was voor hen te groot; zij dachten misschien wel: wij zijn in te klein getal, wij weten ook niet, hoe wij het moeten aanleggen en ten laatste zal het ons gaan als Jesaia, dat zij onze prediking niet zullen gelooven. Maar de Man van Golgotha sprak: „Ik zend u niet als leeuwen, maar als schapen in het midden der wolven; ik weet, dat het Evangelie, dat Ik u meegeef, den Joden een ergernis en den heidenen een dwaasheid is, en dat zij u daarom zullen haten en vervolgen en dooden; maar gaat heen, leert, lijdt, sterft — dat is *mijn* weg tot de wereldheerschappij. En zij togen uit, en hunne leerlingen na hen, en — na eenige eeuwen was de Grieksch-Romeinsche wereld veroverd. — En opnieuw klom het bevel van den grooten Koning: „Trekt naar het Westen en het Noorden, naar de Franken en Britten, de Duitschers en Denen, de Nooren en Russen, en hoe de heidensche volken van Europa meer mogen heeten en zegt hun, dat ik mijn eigendomsrecht ook op hen doe gelden en mijn rijk onder hen stichten zal.” Weder waren de boden in het eerst bevreesd, en twijfelden er bijna aan, of zulke barbaren als onze voorvaders waren, zich wel onder Jezus heerschappij zouden buigen. Maar gehoorzaam aan het bevel togen zij heen, en Hij, die de wolken, de lucht en de winden hun weg bepaalt, bereidde den weg en opende de poorten voor hen, en de Koning der eere hield van lieverlede zijn intocht in geheel Europa, zoodat weder een goed deel van het beloofde land was ingenomen.

En ten derde male klonk in onzen tijd het bevel: Zeg den kinderen Israëls, dat zij voorttrekken.

Ging het nu niet als toen bij de uittocht uit Egypte, dat des daags een wolk- en des nachts een vuurkolom hen voorging en de zee droog werd gemaakt, — zoo baande toch dezelfde God, die eens die wonderen gedaan had, door den ontdekkingsijver van den nieuweren tijd en het reusachtig handelsverkeer, dat spoorwegen, stoombooten en telegrafien mogelijk maakten, een weg en een steeds toenemende schaar van boden des heils trok naar het Westen